

Nowożytna wieś i ślady osadnictwa starożytnego na stanowisku 4 w Leonowiczach,
gm. Michałowo

Katalog wybranych obiektów¹

1. Piwniczki z korytarzami

Obiekt 123 – duża jama o kształcie czworokątnym i wymiarach ok. $4 \times 4,5$ m, z dołączonym od strony północnej korytarzykiem o długości ok. 4 m i szerokości 2 m (ryc. 9–11; 19: 1). Głębokość głównej części obiektu dochodziła do ok. 1,2 m i wypłycała się łagodnie w stronę północną (w korytarzyku). Na głębokości ok. 0,7–0,3 m zachowane były pozostałości spalanej drewnianej ściany (js. 126, 128, 129). Zachowało się zwęglone lico konstrukcji z belek, których pierwotna grubość wynosiła zapewne (jak można sądzić z nieco innego zabarwienia warstwy) ok. 0,2 m. Ustawione one były w czworobok z otworem skierowanym na północ, w stronę korytarzyka. Wymiary wewnętrzne ograniczone konstrukcją drewnianą wynosiły odpowiednio 3,4 m po osi północ – południe i 3,2 m po osi wschód – zachód, zaś szerokość otworu wejściowego dochodziła do 1,6 m. Konstrukcja drewniana wstawiona była we wkopaną w ziemię jamę o lekko ukośnych ściankach, miejscami zbliżonych do pionowych. W połowie wypełniska obiektu znajdowały się liczne fragmenty spalanej konstrukcji drewnianej dachu (?). Liczne węgielki, często układające się w poziome warstewki, znajdowane były w całej objętości warstwy zasypiskowej. Wypełnisko obiektu stanowiło kilkanaście warstewek piaszczystej ziemi o barwie od jasnokremowej do ciemnobrunatno-szarej. Obszar pomiędzy ścianami i brzegiem jamy, do wysokości ok. 1 m, wypełniony był jednolitą szarą ziemią.

W warstwie znajdującej się w wejściu do korytarzyka (js. 707) znaleziono żelazny hak do zamykania drzwi. Miał on długość ok. 15 cm i wykonany był ze sztabki o wymiarach ok. $1 \times 0,7$ cm, z rozklepanym lekko jednym końcem, a drugim zawiniętym na kształt uszka.

Analiza odkrytych struktur pozwala na wyróżnienie czterech faz funkcjonowania piwniczki. W fazie 1 wykonano wkop (js. 123), w którym posadowiono drewnianą konstrukcję ścian. Wykonano je z desek ustawionych na sztorc i najprawdopodobniej łączonych na zrąb. Przestrzeń pomiędzy deskami i ścianą wkopu wypełniono warstwą jasnego, zbitego piasku (js. 122). Pełniła ona najprawdopodobniej funkcję izolacyjną.

Faza 2 obejmuje okres użytkowania obiektu. Zaliczyć do niej można co najmniej trzy warstwy użytkowe (js. 131, 139, 137), porozielniane piaszczystymi warstwami niwelacyjnymi (js. 138, 136). Najprawdopodobniej wnętrza obiektu nie sprzątano, wysypano jedynie piaskiem, na którym zaczęły gromadzić się szczątki organiczne związane z użytkowaniem piwniczki.

Faza 3 to warstwy związane ze zniszczeniem obiektu w wyniku pożaru (js. 130, 135 i 709). Zwęgleniu uległy także deski konstrukcji ścian. Wyróżnione warstwy destrukcyjne mają charakter depozytów *in situ*, co wskazywałoby na zaprzestanie użytkowania obiektu po pożarze.

Faza 4 związana jest z zasypaniem obiektu, częściowo intencjonalnym (przemieszczone warstwy 132, 707, 710, 711), częściowo naturalnym (warstwy spiaszczonego humusu 133, 700, 701, 702, 703).

Obiekt 140 – duża jama o kształcie prostokątnym, o wymiarach ok. $4,5 \times 5$ m, z umieszczonym od strony północnej korytarzykiem o szerokości ok. 1,8 m i długości ok. 3 m (ryc. 12–16; 18). Głębokość głównej części obiektu wynosiła ok. 0,6 m i zmniejszała się w korytarzyku. Ściany jamy były prawie pionowe lub lekko ukośne. Wzdłuż ścian korytarzyka wykopane były rowki o głębokości ok. 0,3 m i szerokości ok. 0,2. Na głębokości od 0,2 do 0,3 m od powierzchni zachowane były pozostałości spalanej konstrukcji ścian i dachu (?). Zachowane wypalone licowe części belek konstrukcyjnych tworzą wnętrze o wymiarach ok. $2,9 \times 2,9$ m. Belki te przesłaniały także częściowo wejście do korytarzyka i stanowiły

¹ Pełen spis obiektów i warstw znajduje się w pracy Gołembnik, Trzeciecki 1999c.

zapewne pozostałość po drewnianym progu. Stan zachowania spalonego drewna nie pozwala na jednoznaczne określenie typu konstrukcji ścian, jednak stwierdzić można, że zbudowane one były z ułożonych poziomo na drewnianej podwalinie belek, łączonych na zrąb. Układ spalonych belek znalezionych na wyższych poziomach wypełniska wskazywać może, że dach miał konstrukcję dwuspadową. Podłoga ziemianki wylepiona była szarą gliną (js. 413), zawierającą liczne węgielki pochodzące ze spalonej konstrukcji. Tuż nad nią znajdowano kawałki gliny lub bardzo słabo wypalanej polepy. W części wschodniej widoczna była także warstewka o średnicy ok. 0,8 m i miąższości ok. 0,02 m nosząca ślady nieco silniejszego przepalenia (js. 732). Pozostałą część wypełniska stanowiły przemieszane warstwy z mniejszą lub większą zawartością węgla drzewnego i dużych kawałków spalonych bierwion i desek.

Odległość pomiędzy konstrukcją ścian a brzegiem wykopanej pierwotnie jamy wynosiła ok. 0,7–0,8 m. Przy ścianach wschodniej i zachodniej znaleziono pozostałości dwóch słupów, służących zapewne do wzmocnienia ścian przed naporem ziemi. Wstawione one były do dołów o średnicy ok. 0,3 m i głębokości 0,25 m. Ich spalone resztki zachowały się do wysokości ok. 0,25 m. Dwa inne słupy znajdowały się przy wejściu do korytarzyka.

Wewnątrz głównej części piwniczki, z lewej strony od wejścia, stał *in situ* cały garnek (js. 720) (ryc. 27). Dwa inne duże fragmenty naczyń znalezione zostały po zewnętrznej stronie konstrukcji drewnianej, przy ścianie wschodniej (js. 719). Zostały one wrzucone lub wstawione intencjonalnie przed ułożeniem belek podwalinowych ścian, przez które były częściowo przykryte. W górnej części wypełniska ziemianki (js. 150) znaleziono fragment blaszki żelaznej o kształcie prostokątnym i wymiarach $4,7 \times 0,7 \times 0,2$ cm.

Analiza stratygrafii wypełniska obiektu pozwoliła na wydzielenie czterech faz jego użytkowania. Faza 1 to warstwy i konstrukcje związane z budową obiektu. Najpierw wykonano czworoboczny w zarysie wkop o wymiarach $4,5 \times 5$ m, w którym posadowiono drewnianą konstrukcję ścian. Ściany wykonano z desek lub belek łączonych na zrąb. W wyniku analizy botanicznej resztek drewna stwierdzono, że do budowy ścian użyto desek sosnowych. Co więcej, stwierdzono, że ściany obiektów 140 i 123 wykonane zostały z drewna ściętego w tym samym czasie, w przypadku kilku próbek stwierdzono ich pochodzenie z tego samego drzewa (Michniewicz 1997). Przestrzeń między ścianami a krawędzią obiektu wypełniono jasnym, zbitym piasek (js. 411, 412). Ostatnią czynnością związaną z budową obiektu było wyrównanie jego dna kilkucentymetrowej miąższości warstwą jasnego, silnie zbitego piasku (js. 733).

Z fazą 2 związane są warstwy zdeponowane w okresie użytkowania obiektu. Zaliczono tu przesycone szczątkami organicznymi warstwy użytkowe 413 i 732, które rozdziela piaszczysta warstwa niwelacyjna (js. 410). Z eksploracji warstw użytkowych pozyskano znaczną ilość materiału zabytkowego, w tym fragmenty naczyń wypalanych w atmosferze redukcyjnej i naczyń szklwionych (ryc. 27).

Obiekt uległ zniszczeniu w wyniku pożaru (faza 3). Horyzont destrukcji reprezentują warstwy 142, 144, 414, 424, 425. W wypełnisku zachowały się nienaruszone spalone deski konstrukcji ścian. Fakt ten wskazuje na zaprzestanie użytkowania piwniczki po jej spaleniu.

Do fazy 4 zaliczono warstwy powstałe na skutek zasypania obiektu – częściowo intencjonalnego (?) (przemieszczona warstwa 150), częściowo zaś naturalnego (warstwa spiaszczonego humusu 403).

Obiekt wydaje się być powiązany z rowkami nr 196, 2055, 2134.

Obiekt 2221 – jama mająca w planie kształt kwadratu o boku równym 4,80 m, z wejściem usytuowanym w ścianie północnej, poprzedzonym niewielkim korytarzykiem długości ok. 2 m i szerokości ok. 1,60 m (ryc. 20: 1, 2, 5). Głębokość obiektu wynosi 0,60 m, korytarzyka – od 0,2 do 0,4 m. Podobnie jak w przypadku obiektów 123 i 140 wydzielono cztery fazy – budowy, użytkowania, destrukcji i zasypania.

Pierwszym etapem budowy obiektu (faza 1) było wykonanie wkopu o wymiarach $4,8 \times 4,8$ m i korytarzyka o wymiarach $2,0 \times 1,6$ m. Następnie wewnątrz obiektu wzniesiono w konstrukcji zrębowej ściany piwniczki, których pozostałością jest warstwa 2581. Miały one wymiary 4×4 m. Przestrzeń między ścianami wkopu a drewnianą konstrukcją wypełniono luźnym piaskiem – warstwy 2240, 2246. Tym samym piaskiem podsypano południową część korytarzyka, w ten sposób budując prawdopodobnie rodzaj prowadzących do wnętrza schodków. U wylotu korytarzyka wykopano dwie jamy na osadzenie owalnych, pionowych słupów – obiekty 2221A, 2221B. Słupy te podtrzymywały najprawdopodobniej zadaszenie korytarzyka. Spąg obiektu wyłożono izolacyjną warstwą brązowej, silnie ubitej gliny (js. 2583A).

Na klepisku zalegała warstwa 2583 o charakterze użytkowym (faza 2). Pozyskano z niej fragmenty 17 naczyń glinianych, pochodzące m.in. z dwóch siwionych dzbanów i jednego garnka (ryc. 31: 1–4). Warstwę 2583 od kolejnej warstwy użytkowej 2293 oddziela horyzont soczewek jasnego, sypkiego piasku (js. 2293A). Najprawdopodobniej wnętrza obiektu nie sprzątało, wysypano jedynie piaskiem, na którym poczęły gromadzić się szczątki organiczne związane z użytkowaniem piwniczki. Warstwę 2293 w środkowej części obiektu nakrywa cienka warstwa 2295, złożona w znacznym stopniu ze zbutwialego drewna. Prawdopodobnie w pewnym momencie użytkowania obiektu wykonano w jego wnętrzu podłogę drewnianą. Nakrywa ją kolejna akumulacyjna warstwa (js. 2292). Ogółem przez cały okres użytkowania obiektu poziom jego podłogi podniósł się o ok. 0,2 m.

Warstwa 2582 wyznacza moment destrukcji obiektu (faza 3). W trakcie jej eksploracji uchwycono prawie całkowicie rozłożone drobne fragmenty spalonych belek, porzrzucanych bezładnie wewnątrz obiektu. Warstwa ta dokumentuje zniszczenie piwniczki przez pożar. Nie jest to jednak destrukcja *in situ*. Stopień przemieszania poszczególnych komponentów pozwala przypuszczać, że pogorzeliśko zostało dość dokładnie rozgarnięte – najprawdopodobniej w celu wybrania niedopalonych belek, po czym zgarnięto je do wnętrza obiektu (na warstwę pożarową nie natrafiono w korytarzyku). Identyczną genezę ma warstwa 2581, wypełniająca negatywy po deskach konstrukcji ścian. Fakt tak dokładnego ogołocenia obiektu z niezniszczonych elementów kontrastuje z sytuacją zaobserwowaną w identycznych obiektach 123 i 140. Tam zwęglone konstrukcje ścian zachowały się *in situ*. Najprawdopodobniej więc pożar obiektu 2221 ograniczył się wyłącznie do niego lub co najwyżej do jednej zagrody. Po ugaszeniu pożaru pogorzeliśko dokładnie przeszukano, a obiekt zasypano. Z kolei brak śladów takich działań w przypadku obiektów 123 i 140 pozwala przypuszczać, że katastrofa, która je spotkała, w równym stopniu dotknęła całą osadę.

Po uporządkowaniu pogorzeliśka obiekt częściowo zasypano, czego świadectwem są niwelacyjne warstwy 2254, 2445, 2586 (faza 4). Pozostało jednak dość obszerne, płytkie zagłębienie, wypełniane powoli przez nawiewany piasek, podlegający w obrębie obiektu procesom humifikacji. Taką genezę mają warstwy 2236, 2238 i zamykająca całą sekwencję warstwa 2202. Fragmenty naczyń, drobne węgle drzewne, ślady rozłożonych szczątków organicznych w składzie warstwy 2238 wskazują, że zagłębienie po piwniczce wykorzystywano także (choć raczej sporadycznie) jako dół na śmieci.

Obiekt 2293 – przebadana tylko w niewielkiej części jama przy południowym profilu wykopu. Miała ona zapewne plan prostokąta, niewątpliwie prostokątna była też w przekroju. Wgłębienia widoczne przy bocznych ścianach obiektu służyły prawdopodobnie do osadzenia belek podwaliny ścian (js. 2322, 2325). Ze względu na przebadanie małej części obiektu niewiele można powiedzieć o jego konstrukcji. Widoczne w zasypisku przemieszane warstwy destrukcyjne 2317 i 2319 dowodzą, że obiekt spłonął, po czym pogorzeliśko rozgarnięto (zapewne w celu wybrania niespalonego drewna), a następnie wykorzystano do zasypania obiektu. Pozostałe warstwy wskazują na niezbyt szybkie, częściowo naturalne niwelowanie dołu, być może okazynie wykorzystywanego jako jama odpadkowa. Obiekt można najprawdopodobniej interpretować jako korytarzyk prowadzący do piwniczki analogicznej do obiektów 123, 140 i 2221.

2. Piwniczki bez korytarzy

Obiekt 2220 – jama o zarysie i przekroju prostokątnym, wkopana w calec na głębokość ok. 0,6 m (ryc. 20: 1, 3, 4). Obiekt zorientowany jest wzdłuż osi północny wschód – południowy zachód, równoległe do rowka 2210 oraz do domniemanego budynku zrębowego 2214, 2219. Wschodnia część piwniczki jest zniszczona przez wkop pod obiekt 2221. Nie natrafiono na zachowane elementy konstrukcji ścian i dachu. Na spągu jamy zalegają kilkucentymetrowej grubości warstwy użytkowe (js. 2596 i 2597), charakteryzujące się znacznym udziałem rozłożonych szczątków roślinnych. Przykrywają je warstwy zasypiskowe (js. 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2594, 2595), będących wynikiem długotrwałego, systematycznego zasypywania obiektu po zaprzestaniu jego funkcjonowania. Sekwencję warstw niwelacyjnych zamyka warstwa 2183. Najprawdopodobniej ostateczne zasypanie obiektu miało miejsce podczas wykonywania wkopu pod sąsiedni obiekt 2221. Z eksploracji warstwy 2183 pozyskano dużą ilość ceramiki. Wystąpiła ona w skupisku w północno-wschodniej części obiektu. Najprawdopodobniej zasypany obiekt jednorazowo wykorzystano jako dół na śmieci.

Obiekt 2327 – ma kształt prostokąta o wymiarach $3,6 \times 3,8$ m, zagłębiony jest w calec na ok. 1 m (ryc. 19: 2). W zasypisku nie zachowały się elementy konstrukcyjne ścian jego zagłębionej części. Prawdopodobnie wykonane one były z drewna i przylegały do ścian wkopu. Na spągu obiektu zalegała warstwa użytkowa 2517, charakteryzująca się dużym udziałem rozłożonych szczątków roślinnych. Wokół piwniczki odsłonięto zarysy sześciu dołów postłupowych: 2318, 2319, 2328, 2330, 2341, 2342. Słupy otaczają obiekt od południa i są najprawdopodobniej pozostałością konstrukcji ścian jego naziemnej części. Prawdopodobnie mamy więc tu do czynienia z dwukondygnacyjnym obiektem magazynowym – być może uproszczoną wersją obiektu 2221. Możliwe jest także, że nad północną częścią piwniczki znajdował się prostokątny, zrębowy spichlerz, a odsłonięte słupy są śladem zadaszonego podcienia. Takie obiekty znamy z XIX-wiecznej wsi podlaskiej (Bohdanowicz 1994, s. 130 n.).

Obiekt 2372 – prostokątna w planie i przekroju piwniczka o wymiarach ok. $2,10 \times 2,50$ m, wkopana w calec na głębokość ok. 0,9 m (ryc. 22: 2). Lekkie wypłylenie spągu obiektu przy ścianie zachodniej jest być może śladem wejścia. Brak jest podstaw, by domniemywać o istnieniu jakiegokolwiek naziemnej konstrukcji związanej z obiektem. Być może piwniczkę nakrywał jedynie dach lub poziomo ułożone deski przysypane ziemią. W wypełniku wyróżniono warstwę użytkową oznaczoną numerem 2552. Pozostałe warstwy związane są z procesem zasypywania obiektu.

Obiekt 2379 – piwniczka, mająca wymiary identyczne jak obiekt 2372, ale nieco od niego płytsza, o głębokości do 0,6 m (ryc. 22: 3). Prawdopodobnie nie była zbyt długo użytkowana – jedynie w jej zachodniej części zachowała się czterocentymetrowej miąższości warstwa użytkowa. Skład i struktura warstw 2417, 2418, 2520 wskazują, że zasypianie obiektu było akcją jednorazową.

Obiekt 2417 – prostokątna w planie piwniczka, zorientowana na osi wschód – zachód, o wymiarach $2,80 \times 1,90$ m, wkopana w calec na głębokość 0,7 m (ryc. 21: 4, 5). Spąg obiektu wypłyca się wyraźnie w kierunku wschodnim, tam więc prawdopodobnie mieściło się wejście. Nie natrafiono na jakiegokolwiek dane umożliwiające rekonstrukcję ścian i zadaszenia obiektu. Najprawdopodobniej, tak jak w wypadku powyżej omówionych obiektów, była to po prostu głęboka jama magazynowa o regularnym kształcie, od góry nakryta poziomo ułożonymi deskami przysypanymi ziemią (por. Bohdanowicz 1995, s. 21–25). Niejasny jest związek obiektu z otaczającymi go rowkami 2415, 2416, 2420, uznanymi za pozostałość prostokątnego budynku o ścianach w konstrukcji sumikowo-łatkowej. Jeśli obiekt 2417 jest współczesny temu założeniu, to prawdopodobnie pełnił funkcję magazynu w obrębie naziemnego budynku gospodarczego, a jego zadaszenie stanowiło część konstrukcji podłogi.

Obiekt 2408 – piwniczka na planie silnie wydłużonego prostokąta, orientowana wzdłuż osi wschód – zachód, o wymiarach $2,90 \times 1,30$ m, wkopana w calec na głębokość ok. 0,6 m (ryc. 22: 1). W przekroju jest prostokątna, przy spągu ścianki wkopu są lekko łukowate. Prawdopodobnie ścian obiektu nie wzmacniała żadna solidniejsza konstrukcja drewniana, nie natrafiono też na elementy umożliwiające rekonstrukcję zadaszenia. Na spągu obiektu brak było warstwy użytkowej, wypełniającej go depozyty miały charakter zasypiskowy.

3. Jamy związane z piwniczką 140

Z piwniczką 140 związane były także najprawdopodobniej trzy prostokątne jamy, które znajdowały się od strony wschodniej, południowej i zachodniej. Odległość dzieląca je od ścian budynku wynosiła ok. 1,5 m, trudno jednak stwierdzić, czy miały one jakiś związek z jej konstrukcją, czy też wzajemne ich relacje są całkowicie przypadkowe. W górnych częściach wypełników dwóch z nich znaleziono resztki spalonych belek, takich samych, jakie odkryto w piwniczce.

Obiekt 146 – jama o długości ok. 1,15 m, szerokości ok. 0,9 m i miąższości ok. 0,55 m. W planie ma kształt prostokątny ściany pionowe, dno płaskie. Wypełniona była szaro-oliwkową ziemią z żółtymi, jasnożółtymi i jasnoszaro-brązo-

wymi plamami, zawierającą drobne węgielki drzewne (js. 145). W jamie, na głębokości ok. 0,1 m od stropu, znajdowały się 3 spalone belki, leżące równolegle do jej dłuższej osi. Miały one od 0,57 do 0,92 m długości, szerokość ok. 0,1 m i zachowaną grubość ok. 0,02–0,03 m.

Obiekt 739 – jama o długości ok. 1,15 m, szerokości ok. 0,95 m i miąższości 0,44 m. Kształt w planie prostokątny, ściany prawie pionowe, dno nieckowate. W górnej części wypełniona była oliwkowo-szarą ziemią z jasnoszarymi plamami oraz dużą ciemnożółtą plamą w północnej części (js. 738). Na głębokości ok. 0,12–0,38 m od poziomu stropu znajdowała się ciemnooliwkowo-brązowa ziemia z drobnymi jaśniejszymi plamkami (js. 2070). W jamie, na głębokości ok. 0,1–0,13 m od jej stropu, znajdowały się 3 bardzo słabo zachowane belki (js. 2013, 2014, 2015), o przeciętnej długości ok. 0,95 m i szerokości ok. 0,05–0,15 m.

Obiekt 2136 – jama o długości ok. 1,1 m, szerokości ok. 0,9 m i miąższości ok. 0,55 m. Kształt w planie prostokątny, ściany pionowe, dno płaskie.

4. Paleniska

Obiekt 251 – palenisko (?) o długości ok. 2,9 m, szerokości ok. 0,8–1,4 m i miąższości 0,3 m. Kształt nieregularny, zbliżony do prostokąta, dno nierówne. Wypełniona była ciemnoszarą ziemią, zawierającą dużą ilość niewielkich fragmentów węgla drzewnego (js. 250).

Obiekt 295 – pozostałość jamy pod dnem paleniska, o długości ok. 1,9 m, szerokości do 1,3 m, miąższości 0,2 m. Kształt w planie nieregularny, zbliżony do owalu, dno nierówne i pofałdowane, z kilkoma okrągłymi i owalnymi zagłębieniami. Jama wypełniona była czarną ziemią, zawierającą dużą ilość niewielkich fragmentów węgla drzewnego, w tym frakcję bardzo drobniutkich węgielków, oraz kamienie (js. 294).

Obiekt 397 – palenisko o długości ok. 1,65 m, szerokości ok. 0,8 m w części południowej i ok. 1,1 m w części północnej oraz miąższości 0,32 m. Kształt nieregularny, zbliżony do prostokąta, dno nierówne i pofałdowane. Obiekt wypełniony (js. 396) był ciemnoszarą ziemią, zawierającą dużą ilość bardzo drobniutkich węgielków drzewnych. Na południowym zachodzie do jamy przylega prawdopodobnie północny koniec rowu 539.

Obiekt 737 – palenisko (?) o długości ok. 2,2 m, szerokości ok. 2 m i miąższości 0,81 m. Kształt prostokątny, ściany łagodnie nachylone lub prawie pionowe, dno opadające w kierunku południowo-wschodnim, gdzie tworzy się okrągłe zagłębienie o średnicy ok. 0,6 m. Obiekt wypełniony był przemieszaną, brunatno-żółtą i ciemnożółtą ziemią z różnokolorowymi (pomarańczowymi i brązowymi) plamami, ze strefą dużych białych i drobnych żelazistych plam w zachodniej części oraz z rozległym skupiskiem dużej ilości węgla drzewnego we wschodniej części (js. 2123). Centralną partię obiektu zajmowała przepalona, pomarańczowo-ruda ziemia z czarnymi, szarymi i brunatnymi plamami oraz małymi i średniej wielkości węgielkami drzewnymi (js. 2098). W warstwie tej na głębokości ok. 0,05–0,4 m od poziomu stropu znajdował się duży kawałek spalonego drewna, o długości ok. 0,9 m i szerokości 0,15–0,25 m (js. 2105). Obiekt jest przecięty przez rów 402.

Obiekt 2100 – palenisko (?) o długości ok. 1,6 m, szerokości ok. 1,25 m i miąższości 0,44 m. Na stropie miało kształt owalny, ściany nachylone, łagodnie przechodzące w lekko zaokrąglone dno. W północno-zachodniej części w dnie widoczne było płytkie okrągłe zagłębienie o średnicy ok. 0,5 m. Obiekt wypełniony był brunatno-szarą ziemią, zawierającą dużą ilość drobnych węgielków drzewnych, skoncentrowanych głównie we wschodniej i północno-zachodniej jego części (js. 2099). W jej obrębie wyraźna była strefa z pomarańczowymi, jasnobrązowo-oliwkowymi i ciemnobrązowo-oliwkowymi plamami.

5. Piece

Obiekt 39 – zagłębienie znajdujące się pierwotnie pod dnem pieca, o długości ok. 1,9 m, szerokości ok. 0,35 m w części zachodniej i ok. 1 m w części wschodniej oraz miąższości ok. 0,55 m. Kształt nieregularny, wydłużony, dno płaskie. Obiekt wypełniony był jasnoszarą i ceglastą, przepaloną ziemią, z dużą ilością drobnych fragmentów węgla drzewnego oraz licznymi drobnymi kamieniami (js. 38).

Obiekt 44 – zagłębienie pod dnem pieca o długości ok. 1,55 m, szerokości ok. 0,3 m w części zachodniej i ok. 1,05 m w wschodniej oraz o miąższości ok. 0,5 m. Kształt nieregularny, wydłużony, ściany opadające łagodnie lub schodkowo, dno płaskie. Obiekt wypełniony plamiastą, szaro-ceglastą ziemią, zawierającą dużą ilość drobnych kamieni i fragmentów węgla drzewnego (js. 43).

Obiekt 50 – zagłębienie pod dnem pieca, o długości ok. 1,8 m, szerokości ok. 1,4 m i miąższości do 0,37 m. Obiekt miał w planie kształt nieregularnego owalu, a jego dno było nierówne, bardziej zagłębione w części zachodniej. Wypełniony plamiastą, szaro-ceglastą ziemią, zawierającą drobne węgielki drzewne oraz niewielkie kamienie (js. 49).

Obiekt 55 – zagłębienie pod dnem pieca o długości ok. 2,7 m, szerokości ok. 1,1 m i miąższości ok. 0,39 m (ryc. 23: 4). Kształt nieregularny, wydłużony, z dwoma rowkami o wymiarach $1,3 \times 0,3-0,55$ m i $0,9-0,3$ m, przylegającymi do obiektu na południowym zachodzie. Ściany opadające łagodnie lub schodkowo, w części południowo-zachodniej prawie pionowe, dno płaskie. Obiekt wypełniony był plamiastą, czarno-ceglastą ziemią, zawierającą dużą ilość drobnych kamieni i węgielków drzewnych (js. 54).

Obiekt 59 – zagłębienie pod dnem pieca o długości ok. 1,9 m, szerokości ok. 0,4–1 m i miąższości do ok. 0,51 m (w południowej części). Kształt wydłużony, ze zwężeniem w środkowej części. Obiekt wypełniony był plamiastą, szaro-ceglastą ziemią, zawierającą drobne węgielki drzewne i niewielkie kamienie (js. 58).

6. Jamy zasobowe

Obiekt 148 – była to jama o średnicy ok. 1,05 m i miąższości ok. 0,75 m. Jej kształt w planie był nieregularny, zbliżony do kolistego, ściany lekko nachylone, dno łagodnie zaokrąglone, nierówne. Wypełniona była szaro-oliwkową ziemią z drobnymi węgielkami drzewnymi i plamkami popiołu, przechodzącą na głębokości ok. 15 cm w brązową (js. 147). Na głębokości ok. 0,2 m od poziomu stropu wystąpiła w niej jasnopopielato-szara warstwa popiołu o miąższości ok. 0,08 m.

Obiekt 285 – jama o długości ok. 0,85 m, szerokości ok. 0,8 m i miąższości 0,7 cm, mająca kształt nieregularnego prostokąta. W pobliżu płaskiego dna rozszerzała się do wymiarów ok. $0,9 \times 0,9$ m. Wypełniona była ciemnoszarą ziemią, zawierającą dużą ilość niewielkich fragmentów węgla drzewnego (js. 284).

Obiekt 741 – okrągła jama o średnicy ok. 1,2 m i miąższości 0,7 m. Miała pionowe ścianki boczne i płaskie dno. Wypełniona była szaro-beżową ziemią z brązowymi plamami, na głębokości ok. 0,2 m od poziomu stropu przechodzącą w ciemnobrązową, a na głębokości ok. 0,3 m w jasnooliwkowo-brązową (js. 740).

Obiekt 2095 – okrągła jama o średnicy ok. 1,6 m (obiekt nie został przebadany, jego głębokość nie jest więc znana). Wypełniona była żółto-brązową ziemią z białymi i żółtymi plamkami oraz średniej wielkości węgielkami drzewnymi, w zachodniej części nieco ciemniejszą, o barwie jasnooliwkowo-brązowej (js. 2094). W północno-zachodniej części obiektu znajdował się dół postłupowy (?) 2097.

7. Doły posłupowe

Obiekt 162 – jama o długości ok. 0,8 m, szerokości ok. 0,7 m i miąższości 0,33 m. Kształt owalny, ściany prawie pionowe. Dno płaskie, z okrągłym zagłębieniem o średnicy ok. 0,2 m i miąższości 0,04 m w północno-zachodniej części. Wypełniona szaro-brązowo-oliwkową ziemią (js. 161).

Obiekt 166 – jama o średnicy o ok. 0,6 m i miąższości 0,4 m. Kształt okrągły, ściany prawie pionowe, dno łagodnie zaokrąglone. Wypełniona szaro-brązowo-oliwkową ziemią (js. 165).

Obiekt 170 – jama o długości ok. 0,9 m, szerokości ok. 0,7 m i miąższości ok. 0,33 m. Kształt owalny, ściany pionowe lub łagodnie nachylone, dno płaskie. Wypełniona szaro-brązowo-oliwkową ziemią (js. 169).

Obiekt 172 – jama o średnicy ok. 0,8 m i miąższości 0,28 m. Kształt kolisty o nieregularnych brzegach, ściany łagodnie nachylone, od południa opadające schodkowo, dno płaskie. Wypełniona była szaro-brązowo-oliwkową ziemią (js. 171).

8. Rowki

Obiekty 134 i 138 to dwa rowki o przebiegu północ – południe, ułożone równolegle do siebie w odległości ok. 3 m.

Obiekt 134 – o przebadanej długości ok. 2,65 m, szerokości ok. 0,2–0,25 m i miąższości ok. 0,1 m, dno łagodnie zaokrąglone. Wypełniony (js. 133) ciemnoszarą ziemią, zawierającą dużą ilość drobnych fragmentów węgla drzewnego, w tym frakcję bardzo drobnutkich węgielków, oraz popiół. Na jego północno-zachodnim końcu znajdował się dół posłupowy 132.

Obiekt 138 – o przebadanej długości ok. 1,4 m, zakończony niewielką jamą, umieszczoną podobnie jak w ob. 132. Dno płaskie, w północnej części okrągłe zagłębienie o średnicy ok. 0,2 m i płaskim dnie. Obiekt wypełniony szarą ziemią, zawierającą drobne węgielki drzewne i kamienie (js. 137). Obydwa opisane rowki wraz z towarzyszącymi im obiektami przykryte były cienką warstwą spalenizny.

Skupisko rowków związanych z piwniczką 140:

Obiekt 188 – rów o długości ok. 5,6 m, szerokości ok. 0,2 m i miąższości ok. 0,1 m, na przecięciu z rowem 190 dochodzącej do ok. 0,18 m. Krawędzie nieregularne, ściany łagodnie nachylone lub prawie pionowe, dno lekko zaokrąglone lub płaskie. Przebieg rowu prawie dokładnie po osi północ – południe. Wypełniony był on szaro-brązowo-oliwkową ziemią (js. 187). W rowie znajdują się doły posłupowe 182 i 184.

Obiekt 190 – rów o długości ok. 3,5 m, szerokości 0,1–0,2 m i miąższości ok. 0,1 m, na przecięciu z rowem 188 ok. 0,18 m. Brzegi nieregularne, dno łagodnie zaokrąglone. Przebieg rowu prawie po osi wschód – zachód. Wypełniony szaro-brązowo-oliwkową ziemią (js. 189). Krzyżuje się on z rowem 188, zaś jego zachodni koniec przylega do rowu 400, a wschodni do 196.

Obiekt 192 – rów o długości ok. 14,5 m, przeciętnej szerokości ok. 0,2–0,25 m, miejscami rozszerzający się do 0,4–0,45 m i miąższości 0,1–0,2 m. W zachodniej części nieco głębszy, o miąższości 0,4 m. Dno łagodnie zaokrąglone. Wypełniony był szaro-brązowo-oliwkową ziemią (js. 191). Zachodni koniec rowu przylega do prostopadłego do niego rowu 402, natomiast wschodni dochodzi do obiektu 140. Na osi rowu znajdują się jamy 162, 164, 166, 168, 170 i 172.

Obiekt 194 – rów o długości ok. 5,6 m, szerokości 0,1–0,2 m i miąższości 0,1–0,15 m. Dno łagodnie zaokrąglone. Wypełniony był szaro-brązowo-oliwkową ziemią (js. 193). Rów krzyżuje się pod kątem prostym z rowem 400, zaś jego wschodni koniec przylega prostopadle do rowu 196. Zachodni koniec dochodzi do dołu posłupowego 198.

Obiekt 196 – rów o długości ok. 6,2 m, szerokości ok. 0,15–0,3 m (jedynie miejscami dochodzącej do ok. 0,4 m) i miąższości ok. 0,1 m. Dno łagodnie zaokrąglone. Wypełniony był szaro-brązowo-oliwkową ziemią (js. 195). Przebieg rowu po osi północ – południe. Od zachodu przylegają do niego prostopadle rowy 190 i 194, natomiast od wschodu rów 2055. Północny koniec rowu dochodził do rowu 192.

Obiekt 400 – rów o długości ok. 9,7 m, szerokości ok. 0,15–0,25 m i miąższości 0,1–0,2 m. Przebiegał po osi północ – południe. Brzegi nieregularne, ściany łagodnie nachylone lub prawie pionowe, dno płaskie. Wypełniony szarą i brunatną, przemieszaną ziemią (małe plamki), w północnej części rowu przechodzącą w szaro-brązowo-oliwkową (js. 199). Rów krzyżuje się pod kątem prostym z rowem 194, a od wschodu przylega do niego rów 190. Na południowym końcu rowu znajduje się dół posłupowy 2109, natomiast na północnym jama 170.

Obiekt 402 – rów o długości ok. 53,5 m, przeciętnej szerokości 0,1–0,25 m (w północnej części ok. 0,3 m) i miąższości 0,12–0,22 m (w północnej części dochodzącej do 0,3 m). Na stropie miał kształt pasa o nieregularnych brzegach, z przylegającymi w kilku miejscach okrągłymi lub owalnymi rozszerzeniami o średnicy ok. 0,2–0,35 m, stanowiącymi zapewne pozostałości dołów posłupowych. Dno łagodnie zaokrąglone. Wypełniony był jasnoszaro-brązowo-oliwkową ziemią z jasnobrązowymi plamami, w północnej części (od ok. $y = -9$) przechodzącą w szaro-brązowo-oliwkową, z niewielką ilością drobnych węgielków (js. 401). Na północnym końcu rowu znajdował się obiekt 475, od wschodu przylegały do niego pod kątem prostym rowy 192 i 2010, natomiast od zachodu rów 2086. Na osi rowu leżą ponadto obiekty 174, 737, 2100 i 2142. Z rowu obiektu pochodził 1 fragment ceramiki.

Obiekt 2010 – rów o kształcie narożnika o bokach o długości ok. 2 m i ok. 2,5 m, przeciętnej szerokości ok. 0,1–0,2 m i miąższości 0,1–0,13 m (miejscami dochodzącej do 0,3 m). Ściany pionowe lub łagodnie nachylone, dno płaskie. Wypełniony był jasnoszaro-brązowo-oliwkową ziemią (js. 2009). Rów przylega od wschodu do rowu 402.

Obiekt 2055 – rów o długości ok. 2,8 m, przeciętnej szerokości ok. 0,2 m (w środkowo-zachodniej części dochodzącej do ok. 0,65 m) i miąższości ok. 0,1 m. Przebieg rowu po osi wschód – zachód. Dno łagodnie zaokrąglone. Wypełniony był przemieszaną, oliwkowo-brązową i żółto-brązową ziemią (js. 2054). Zachodni koniec rowu przylega pod kątem prostym do rowu 196.

Obiekt 2023 – rów o przebadanej długości ok. 9 m i szerokości 0,1–0,15 m (w południowej części dochodzącej do 0,3 m). Przebieg po osi północ – południe. W środkowej i południowej części zarys rowu słabo widoczny. Wypełniony był oliwkowo-brązową ziemią (js. 2022). Rów ciągnął się prawdopodobnie dalej na południe, poza granicę wykopu. Nie został przebadany.

Obiekt 2033 – rów o długości ok. 8 m i przeciętnej szerokości ok. 0,1–0,25 m. Wypełniony był oliwkowo-brązową ziemią (js. 2032). Na południowym końcu rowu znajdował się dół posłupowy 2031, zaś na północnym jama 2037.

Obiekt 2074 – rowek o długości ok. 3,3 m, przeciętnej szerokości ok. 0,2–0,3 m i miąższości 0,1–0,13 m. Przebiegał po osi wschód – zachód i przecięty był przez rowy 2078, 2084, 2082. Ściany łagodnie nachylone, dno płaskie. Wypełniony ciemnoszaro-brązową ziemią (js. 2073). Na osi rowu znajduje się dół posłupowy 2069.

Obiekt 2078 – rów o długości ok. 5,5 m, szerokości 0,15–0,25 m i przeciętnej miąższości 0,11–0,16 m, wahającej się od 0,02 m w części południowej i 0,24 m na przecięciu z rowem 2086. Ściany łagodnie nachylone, dno płaskie. Przebieg

rowu po osi północ – południe. Wypełniony był szaro-brązową ziemią (js. 2077). Rów krzyżuje się z rowami 2074, 2086, dochodząc do rowu 2080.

Obiekt 2080 – rów o przebadanej długości ok. 3,7 m i szerokości ok. 0,2 m. Przebieg obiektu po osi wschód – zachód. Do jego południowego brzegu przylegają rowy 2078, 2082, 2084.

Obiekt 2082 – rów o długości ok. 0,12 m, przeciętnej szerokości ok. 0,15–0,20 m i miąższości ok. 0,1 m. Wypełniony brunatno-szarą ziemią w południowej części, a szaro-brązową w północnej (js. 2081). Rów ciągnął się prawdopodobnie ok. 2,8 m dalej na północ, krzyżując się z rowami 2074 i 2080.

Obiekt 2084 – rów o długości ok. 6,5 m, szerokości ok. 0,2–0,35 m i miąższości 0,1 m. Ściany łagodnie nachylone, dno płaskie. Wypełniony szaro-brązową ziemią (js. 2083). Krzyżuje się on z rowami 2074 i 2086, zaś na jego osi leży dół posłupowy 2069. Przebieg rowu po osi północ – południe.

Obiekt 2086 – rów o przebadanej długości ok. 6 m, szerokości ok. 0,3–0,45 m w części zachodniej i ok. 0,2–0,35 m w wschodniej oraz miąższości ok. 0,2 m. Ściany pionowe lub łagodnie nachylone, dno płaskie. Wypełniony był szaro-brązową ziemią (js. 2085). Obiekt krzyżuje się z rowami 402, 2078, 2082 i 2084.

Obiekt 2130 – rów o przebadanej długości ok. 1,1 m i szerokości ok. 0,1–0,15 m. Przebieg wschód – zachód. Wypełniony był przemieszaną, jasnobrązową, jasnobrunatną i szaro-brązową ziemią (js. 2129). Do rowu od południa przylega dół posłupowy 2128.

Obiekt 2134 – rów o długości ok. 5 m, szerokości 0,2–0,3 m i miąższości ok. 0,1 m, dochodzący od strony wschodniej do piwniczki 140. Leży on na przedłużeniu rowu 192. Przebieg po osi wschód – zachód. Wypełniony prawdopodobnie szaro-brązowo-oliwkową ziemią (js. 2133). Ściany obiektu były łagodnie nachylone, zaś dno płaskie. Na osi rowu znajdowała się owalna jama (?) o długości ok. 1 m, szerokości ok. 0,5 m i miąższości ok. 0,3 m oraz leżąca na wschód od niej okrągła jama o średnicy ok. 0,8 m i miąższości ok. 0,3 m. Wypełnione one były prawdopodobnie ziemią podobną do wypełniska rowu.

Kompleks rowków w okolicach $x = 127-171$; $y = 0-13$. Tworzyły go dwa mniejsze układy połączone długim rowkiem 551. Związane z nimi są zapewne także pojedyncze rowki 631, 753 i 761.

Obiekt 531 – rów o długości 9 m, szerokości 0,15–0,25 m i miąższości 0,12–0,18 m. Przebieg rowu po osi północ – południe. Wypełniony brązowo-szarą ziemią, zawierającą drobne fragmenty węgla drzewnego (js. 530). Na osi rowu znajduje się dół posłupowy 537.

Obiekt 539 – rów o długości ok. 5,5 m, szerokości ok. 0,1–0,25 m i miąższości ok. 0,05 m. Przebieg rowu po osi północ – południe. Wypełniony był szarą ziemią, zawierającą drobne fragmenty węgla drzewnego, w tym frakcję bardzo drobniotkich węgielków (js. 538). Na osi rowu leżą doły posłupowe 541 i 543. Południowy koniec rowu przylega do jamy 391, a północny do paleniska 397.

Obiekt 551, 695 – rów składający się z kilku odcinków, których łączna długość wynosi ok. 0,2 m, mający ok. 0,1–0,25 m szerokości i 0,05–0,09 m miąższości. Wypełniony rudą ziemią, zawierającą drobne fragmenty węgla drzewnego, w tym frakcję bardzo drobniotkich węgielków i popiół (js. 550, 694). Na osi rowu leżą doły posłupowe 553 i 635. W części wschodniej, za rowem 595, jego przedłużenie stanowią obiekty 601, 677 i 679. Przebieg rowu zmienia się z osi wschód – zachód na północny wschód – południowy zachód.

Obiekt 601 – rów o szerokości ok. 0,1–0,3 m i miąższości 0,1 m. Wypełniony był ciemnoszarą ziemią, zawierającą dużą ilość niewielkich fragmentów węgla drzewnego, w tym frakcję bardzo drobnutkich węgielków (js. 600, 676 i 678). Na osi rowu znajdują się doły posłupowe 619, 645 i 667 oraz duża jama 767.

Na południe od opisanego wyżej długiego rowka znajdowały się trzy układy obiektów tego typu, mające kształt trzech (lub dwóch) „ścianek”.

Obiekt 563 – rowek tworzący układ o trzech „ścianach”, o długości ok. 2–3 m każda, zamknięty od strony północnej. Szerokość obiektu wynosi ok. 0,2 m, zaś miąższość 0,1–0,15 m. Dno płaskie. Wypełniony brązową ziemią z żółtymi plamkami, zawierającą dużą ilość niewielkich fragmentów węgla drzewnego (js. 562). Na osi rowu znajdują się doły posłupowe 565 i 567.

Obiekt 581 – rowek tworzący trzy „ścianki” o długości od ok. 3 do 5 m, szerokości ok. 0,1–0,3 m i miąższości wynoszącej 0,03–0,12 m. Układ ten jest równoległy do rowka 563. Wypełniony szarą ziemią, zawierającą drobne fragmenty węgla drzewnego, w tym frakcję bardzo drobnutkich węgielków i popiół (js. 580). Na osi rowu leżą doły posłupowy 583 i 587. Zachodnia część obiektu jest przecięta przez jamę 579. Do wschodniego odcinka rowu przylega od wschodniej strony prostopadły do niego rów 593 oraz dół posłupowy 637.

W pobliżu tego układu znajdowały się krótkie odcinki rowków 593 i 597 oraz 667.

Obiekty 593 i 597 – rów tworzący niewielki czworobok przylegający do rowu 581 i 595, o długości ok. 2×2 m, szerokości ok. 0,15–0,35 m i miąższości 0,13–0,2 m. Dno łagodnie zaokrąglone. Wypełniony ciemnoszarą ziemią, zawierającą dużą ilość niewielkich fragmentów węgla drzewnego (js. 592, 596).

Obiekt 669 – krótki rów o długości ok. 2,7 m, szerokości ok. 0,2–0,3 m i miąższości 0,07–0,1 m. Dochodził on od strony wschodniej do rowu 595 i przebiegał po osi wschód – zachód. Dno zaokrąglone. Wypełniony był brązową ziemią, zawierającą drobne fragmenty węgla drzewnego (js. 668). Na osi rowu leżą doły posłupowe 671 i 673.

W tej części kompleksu znajdował się także rów 595, przecinający wykop po osi północ – południe.

Obiekt 595 – rów o przebadanej długości ok. 14 m. Jego szerokość wynosi od ok. 0,15 do 0,6 m, a miąższość 0,09–0,17 m. Wypełniony szarą ziemią, zawierającą drobne fragmenty węgla drzewnego, w tym frakcję bardzo drobnutkich węgielków i popiół (js. 594). Rów ten krzyżuje się z rowem 593. Od zachodu przylegają do niego rowy 695, natomiast od wschodu rowy 597, 601, 669. Na osi rowu znajdują się doły posłupowe 621, 643 i 659.

Na południe od linii rowków 601/677/679 znajdowały się ponadto rowki 631 i 753.

Obiekt 631 – układał się w kształt narożnika skierowanego na południowy zachód, o długości ok. $1,5 \times 1,5$ m, szerokości 0,15–0,3 m i miąższości 0,12–0,17 m. Dno łagodnie zaokrąglone. Wypełniony szaro-brązową ziemią, zawierającą niewielką ilość drobnych fragmentów węgla drzewnego (js. 630). Na wschodnim końcu rowu znajduje się dół posłupowy 617.

Obiekt 753 – rów o kształcie narożnika skierowanego na północny zachód, o długościach boków wynoszących ok. 3×2 m, szerokości ok. 0,2–0,25 m i miąższości 0,1–0,22 m. Wypełniony jasnoszarą ziemią, zawierającą drobne fragmenty węgla drzewnego (js. 752). Na południowym końcu rowu znajduje się dół posłupowy 663, zaś na wschodnim dół posłupowy 665.

Znajdował się tam także krótki odcinek rowu o przebiegu po osi północ – południe (ob. 761).

Obiekt 761 – rów o długości ok. 3,5 m, szerokości 0,1–0,2 m i miąższości 0,11 m. Wypełniony ciemnobrązową ziemią, zawierającą dużą ilość niewielkich fragmentów węgla drzewnego (js. 760).

Poza opisanymi wyżej rowkami, tworzącymi mniej lub bardziej wyraźne układy stanowiące pozostałość po domostwach lub zagrodach, w środkowej części stanowiska natrafiono na pojedyncze rowki przecinające cały wykop.

Obiekt 259 – rów o przebiegu północ – południe i długości ok. 13,5 m, szerokości ok. 0,2–0,3 m i miąższości 0,1 m. Wypełniony był ciemnoszarą ziemią, zawierającą dużą ilość niewielkich fragmentów węgla drzewnego (js. 258).

Kolejny pojedynczy rów, nietowarzyszący innym obiektom, wystąpił we wschodniej części wykopu (x = 338–348; y = 7–8).

Obiekt 1011 – rów o długości ok. 10 m, szerokości ok. 0,2–0,3 m (miejscami 0,5 m) i miąższości dochodzącej do ok. 0,2 m. Przebieg po osi wschód – zachód. W kilku miejscach, w zachodniej i środkowej części, rów się rozszerza (do ok. 0,5 m) i ma większą głębokość (do 0,26 m), co być może stanowi pozostałość po wkopanych w niego dołach postłupowych. Wypełniony jasnoszarą ziemią z rudymi plamkami, zawierającą drobne fragmenty węgla drzewnego, w tym frakcję bardzo drobnutkich węgielków (js. 1010). W środkowej części rowu od strony południowej przylega do niego jama 1013.

Pojedyncze fragmenty odizolowanych rowków odkryto także na obszarze pomiędzy x = 197–240.

Obiekt 839 – o zachowanej długości ok. 1,65 m, szerokości ok. 0,2–0,25 m i miąższości ok. 0,15 m. Wypełniony ciemnoszarą ziemią z małymi rudymi plamami i bardzo drobnutkimi fragmentami węgla drzewnego (js. 838).

Obiekt 887 – fragment rowka przebiegającego po osi północ – południe, o długości ok. 1,4 m, szerokości ok. 0,25–0,35 m i miąższości 0,14 m. Wypełniony szaro-brązową ziemią, zawierającą drobne fragmenty węgla drzewnego i popiół (js. 886).

Obiekt 907 – rów o przebadanej długości ok. 3,6 m, szerokości ok. 0,2–0,25 m i miąższości 0,22 m. Wypełniony rudą ziemią, zawierającą niewielką ilość drobnych fragmentów węgla drzewnego (js. 906).

Zestawienia ceramiki nowożytnej

Tab. 1. Leonowicze, stan. 4, gm. Michałowo. Ilościowy udział wyróżnionych grup technologicznych i rodzajów naczyń w zbiorze ceramiki z obiektów

Tab. 2. Leonowicze, stan. 4, gm. Michałowo. Technologiczna i funkcjonalna struktura zbioru naczyń

Tab. 3. Leonowicze, stan. 4, gm. Michałowo. Ilościowy udział grup domieszki schudzającej w zbiorze naczyń brunatnych

Tab. 4. Leonowicze, stan. 4, gm. Michałowo. Ilościowy udział naczyń zaklasyfikowanych do wyróżnionych grup morfologicznych

Tab. 5. Leonowicze, stan. 4, gm. Michałowo. Ilościowy udział poszczególnych typów wylewów w grupach morfologicznych

Tab. 6. Leonowicze, stan. 4, gm. Michałowo. Ilościowy udział naczyń ornamentowanych (z podziałem na wątki zdobnicze) w analizowanym zbiorze

Tab. 7. Leonowicze, stan. 4, gm. Michałowo. Ilościowy udział wątków zdobniczych w grupach morfologicznych

Tab. 1. Leonowicze, stan. 4, gm. Michałowo. Ilościowy udział wyróżnionych grup technologicznych i rodzajów naczyń w zbiorze ceramiki z obiektów

	Garnek	Dzban	Misa	Pokrywka	Razem
Brunatne	849		19	7	875
Siwe	36	28	2		66
Ceglaste	4	1	1		6
Polewane		1			1
Razem	889	30	22	7	948

Tab. 2. Leonowicze, stan. 4, gm. Michałowo. Technologiczna i funkcjonalna struktura zbioru naczyń

Nr obiektu	Rodzaj naczynia										Razem
	Cer. brunatna			Cer. ceglasta			Cer. siwa			inne	
	G	P	M	G	D	M	G	D	M		
12	1						2				3
14	2										2
16	3										3
26	1						1				2
32	4										4
57	2										2
123	93		2	1	1		6	4			107
140	49		3	1			6	10		1	70
146	2										2
201	4										4
203	9						2				11
209									1		1
239	4										4
251	63										63
269	4						1				5
295	39		1				5				45
297	5										5
303	16			1							17
305	13										13
317	4		1								5
329	1		2								3
331	2										2
371	1										1
373	7		1								8
397	61										61
402	1										1
436	1										1
443							1				1
445	1										1
449	1										1
455	1										1
457	1										1
461	4										4
463	6						1				7
467	14		2				2				18
471	3										3
475	2										2
501	5						2				7
503								1			1
537	2										2
561	4										4
565	2										2
567	2										2
601	5		1								6
613	2						1				3
617	2										2
619	1										1
621	1										1
623	1						1				2
635	4										4
643	5										5
645	5										5
657	2										2
671	2										2
679	6		1				1				8
819	2										2
821	8										8
825	1										1
827	3										3
829	4		1								5
839								1			1
845	1										1
863	1										1
871	9			1							10
873	2		1								3
883	4										4
885	1										1
895	8										8
907	5										5
915							1				1
2176	2										2
2177	2										2
2210	6										6
2220	104						1				105
2221	44		1				1	3			49
2224	10										10
2227	11							2			13
2229	1										1
2247	3										3
2250	4										4
2251	3							1	1		5
2253a	14					1		3			18
2258	2										2
2290	24	2	1								27
2293	9		1								10
2298	64	5									69
2310								2			2
2359	2							1			3
2372	3						1				4
2404	1										1
2408	5										5
2410	4										4
2417	2										2
2454	3										3
Razem	848	7	19	4	1	1	36	28	2	1	947

Legenda: G – garnek, P – pokrywka, M – misa, D – dzban

Tab. 3. Leonowicze, stan. 4, gm. Michałowo. Ilościowy udział grup domieszki schudzającej w zbiorze naczyń brunatnych

	I	II	III	IV	V	Razem
Garnki		28	553	268		849
Misy			6	11	2	19
Pokrywki			4	3		7
Razem		28	563	282	2	875

Legenda: I – domieszka drobnoziarnista; II – domieszka drobno- i średnioziarnista (z przewagą drobnoziarnistej); III – domieszka średnioziarnista; IV – domieszka średnio- i gruboziarnista (z przewagą średnioziarnistej); V – domieszka gruboziarnista

Tab. 5. Leonowicze, stan. 4, gm. Michałowo. Ilościowy udział poszczególnych typów wylewów w grupach morfologicznych

Typy wylewów	Grupy morfologiczne								Razem
	Grupa 1			Grupa 2			Grupa 3	Grupa 4	
	1A	1B	1C	2A	2B	2C			
IA1								2	2
IA2				1		1	2		4
IA3	2								2
IB1	22	3	3		1				29
IB2	9	4	1	5	1				20
IB3	2	4	1						7
IB4	1				2				3
IB5					2	1			3
IB6				2	1				3
IB9		1							1
IB10						1			1
IB11			1						1
IIB2					2	3			5
IIB3					5				5
IIB4	5		5			1	4		15
IIB8		3							3
Razem	41	15	11	8	14	7	6	2	104

Tab. 6. Leonowicze, stan. 4, gm. Michałowo. Ilościowy udział naczyń ornamentowanych (z podziałem na wątki zdobnicze) w analizowanym zbiorze

Rodzaj ornamentu	Liczba naczyń
Żłobki dookolne	128
Linia falista	10
Żłobki dookolne i linia falista	19
Niezdobione	718
Razem	875

Tab. 7. Leonowicze, stan. 4, gm. Michałowo. Ilościowy udział wątków zdobniczych w grupach morfologicznych

Wątki zdobnicze	Grupy morfologiczne								Razem
	Grupa 1			Grupa 2			Grupa 3	Grupa 4	
	1A	1B	1C	2A	2B	2C			
Żłobki dookolne	20	3	2	2	1	4	1	1	34
Linia falista	2		1						3
Żłobki i linia falista	13		5						18
Razem	35	3	8	2	1	4	1	1	55